

ຄວາມປາຖະໜາ

ໂດຍ ແອວເດີ ດາລີ ເອັຈ ໂອກ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າເລືອກຈະກ່າວເຖິງຄວາມສຳຄັນ ຂອງຄວາມປາຖະໜາ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າເຮົາແຕ່ລະຄົນ
ຈະຄົ້ນຫາໃຈຂອງຕົນ ເພື່ອຈະຕັດສິນ ວ່າເຮົາປາຖະໜາຫຍັງແທ້ ແລະ ວ່າເຮົາຈະຈັດລະດັບຄວາມ
ປາຖະໜາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງເຮົາແນວໃດ.

ຄວາມປາຖະໜາຈະກຳນົດລະດັບຄວາມສຳຄັນ ຂອງເຮົາ, ລະດັບຄວາມສຳຄັນ ຈະປະກອບກາ ເລືອກ
ຂອງເຮົາ ແລະ ການເລືອກຈະກຳນົດການກະທຳຂອງເຮົາ. ຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຮົາລົງມືເຮັດຈະກຳນົດວ່າ
ເຮົາປຸງ ແປງແ ວໃດ, ວ່າເຮົາສຳເລັດຜົນ ຫຍັງແດ່ ແລະ ວ່າເຮົາຈະກາຍເປັ ຄື ແ ວໃດ.

ທຳອິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງຄວາມປາຖະໜາທຳມະດາບາງຢ່າງ. ໃ ຖາ ະມະ ຸດເຮົາມີຄວາມ
ຕ້ອງການພື້ນຖານບາງຢ່າງທາງຮ່າງກາຍ. ຄວາມປາຖະໜາຢາກສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຈະ
ບັງຄັບການເລືອກຂອງເຮົາ ແລະ ກຳນົດການກະທຳຂອງເຮົາ. ສາມຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ບາງເທື່ອເຮົາຈະເອົາຊະນະຄວາມປາຖະໜາເຫຼົ່ານີ້ ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາອື່ນໆທີ່ເຮົາ
ຄິດວ່າສຳຄັນ ຫລາຍກວ່າ.

ໜຶ່ງ, ອາຫານການກິນ. ເຮົາມີຄວາມຕ້ອງການອາຫານການກິນ, ແຕ່ໃນລະຍະໜຶ່ງຄວາມປາຖະໜານັ້ນ
ກໍສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ສຳຄັນກວ່າ ທີ່ຈະຖືສິ ອິດເຂົ້າ.

ສອງ, ທີ່ພັກອາໄສ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍອາຍຸ 12 ປີ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕ້ານທານກັບຄວາມ
ປາຖະໜາຢາກມີທີ່ພັກອາໄສເພື່ອການບັນລຸຂໍ້ກຳນົດຂອງໂຄງກາ ລູກເສືອ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ໄປ
ນອນປ່າຄົນໜຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນເດັກຊາຍສີ່ທ້າຄົນທີ່ໄດ້ອອກ

ຈາກຕູບຜ້າເຕັ້ນທີ່ສະບາຍສະບາຍໄປຫາວິທີທາງປຸກທີ່ພັກອາໄສ ແລະ ຈັດບ່ອນນອນຈາກວັດຖຸ
ທຳມະຊາດທີ່ພວກເຮົາຊອກຫາມາໄດ້ໃນປ່າເພື່ອເປັນບ່ອນຫລັບນອນ.

ສາມ, ກາ ຫລັບ ອ . ແມ່ ແຕ່ຄວາມປາຖະໜາພື້ນຖານນີ້ກໍສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍຄວາມ
ປາຖະໜາທີ່ສຳຄັນຫລາຍກວ່ານັ້ນ. ຕອນເປັ ທະຫານໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງໃນກອງທັບທະຫານປ້ອງກັນ
ປະເທດຂອງລັດຢູທາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຕົວຢ່າງໜຶ່ງຈາກນາຍທະຫານຜູ້ຊຳນານຄົນໜຶ່ງ.

ໃ ສອງສາມເດືອ ຕື້ ຕໍ່ຂອງສົງຄາມເກົາຫລີ, ກອງທັບທະຫາ ປີ ໃຫຍປ້ອງກັນ ປະເທດຈາກເມືອງ
ຮິດຟຽວ ຂອງ ລັດຢູທາ ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອອກໄປປະຈຳກາ ຣົບ. ຮ້ອຍເອກ ເຣ ຄືອກ ເປັ ຜູ້ບັ ຊາ
ການໜ່ວຍທະຫານນີ້ທີ່ປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊາຍຊາວມໍມອນສີ່ສິບຄົນ. ຫລັງຈາກໄດ້ຝຶກຕື່ມ ແລະ
ຖືກເສີມກຳລັງຈາກທະຫານຈາກທີ່ອື່ນ, ເຂົາເຈົ້າຖືກສົ່ງໄປປະເທດເກົາຫລີ, ບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບ
ການສູ້ຮົບທີ່ໂຫດຮ້າຍບາງຢ່າງ ຂອງສົງຄາມນັ້ນ. ໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງໜຶ່ງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕ້າ ທາ ຕໍ່ກາ ໂຈມຕີ
ຂອງກອງທັບຂອງສັດຕູເປັນຫລາຍໆຮ້ອຍ, ທີ່ເປັນການໂຈມຕີທີ່ຈະເຂົ້າຄວບຄຸມ ແລະ ທຳລາຍກອງ
ທະຫາ ປີ ໃຫຍໃ ສະໜາມຮົບ.

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບການເອົາຊະນະຄວາມຢາກຫລັບນອນ? ໃນຄືນທີ່ສາຫັດຄົນໜຶ່ງ,
ຕອນທີ່ກອງທັບຂອງສັດຕູໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມຕີຈາກດ້ານໜ້າຈົນຮອດດ້ານຫລັງທີ່ມີປືນໃຫຍ່ນັ້ນ,
ຮ້ອຍເອກໄດ້ຕໍ່ສາຍໂທລະສັບຈາກສະໜາມເຂົ້າໄປໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ສັ່ງບັນດາ
ທະຫານຍາມທີ່ຢູ່ອ້ອມບໍລິເວນ ໃຫ້ໂທຫາເພິ່ນໂດຍກົງທຸກໆໜຶ່ງຊົ່ວໂມງຕະຫລອດທັງຄືນ.
ສິ່ງນີ້ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ທະຫານຍາມຮູ້ເມື່ອທັງຄືນ, ແຕ່ມັນຍັງໄດ້ລົບກວ ກາ ຫລັບ ອ ຂອງຮ້ອຍເອກຄືອກ
ນັ້ນດ້ວຍ. “ທ່ານເຮັດແນວນັ້ນໄດ້ແນວໃດ?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມເພິ່ນ. ຄຳຕອບຂອງເພິ່ນໄດ້ສະແດງ
ໃຫ້ເຫັນພະລັງຂອງຄວາມປາຖະໜາທີ່ສຳຄັນກວ່າການຫລັບນອນນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ:

“ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຖ້າພວກເຮົາຈະກັບບ້ານຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ພົບພໍ່ແມ່ຂອງຊາຍໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນໃນຖະໜົ
ຫີ ທາງຂອງເມືອງ ອຍໆຂອງເຮົາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກພົບໜ້າພົບຕາກັບຜູ້ໃດຖ້າລູກຊາຍ

ຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກັບບ້ານມີຊີວິດເພາະຍ້ອນ ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນຖານະ ຜູ້ບັນຊາການຂອງເຂົາເຈົ້າ.”¹

ີ່ຊ່າງເປັນຕົວຢ່າງຂອງພະລັງຂອງກາ ເອົາຊະ ະຄວາມປາຖະໜາຕາມລະດັບ ແລະ ການກະທຳທີ່ສຳຄັນກວ່າ! ນີ້ຊ່າງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ມີພະລັງສຳລັບເຮົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ຄວາມຜາສຸກຂອງຄົນອື່ນ, ເຮົາຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່, ຜູ້ນຳ ແລະ ຄູສອນໃນສາສນາຈັກ!

ເພື່ອເປັນການສະຫລຸບເລື່ອງເລົ່ານີ້, ຕອນເຊົ້າໆຫລັງຈາກຄຳຄືນທີ່ບໍ່ໄດ້ຫລັບໄດ້ນອນຮ້ອຍເອກ ຄືອກ ກໍໄດ້ນຳໜ້າກອງທັບຂອງເພິ່ນໄປສູ່ຮີບກັບກອງທັບຂອງສັດຕູ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເອົາທະຫາ ຈຳ ໒ 800 ຄົນມາເປັນຊະເລີຍເສິກ ແລະ ມີພຽງແຕ່ທະຫານຂອງເພິ່ນສອງຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ. ຮ້ອຍເອກ ຄືອກ ໄດ້ຮັບກາຄຳຂອບສຳລັບຄວາມກ້າຫານ ແລະ ກອງທັບຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ ຈາກໜ່ວຍງານຂອງປະທານປະເທດສຳລັບຄວາມກ້າຫານທີ່ປະເສີດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແລະ ເໝືອນດັ່ງນັກຮີບໜຸ່ມຂອງຮີລາມັນ (ແອວມາ 57:25–26), ເຂົາເຈົ້າທຸກຄົ ໄດ້ກັບບ້າ ຢ່າງປອດໄພ.²

2è½£¿²ó´ð´0-¡ð´óó£¿¡0-1¡¾“ó¡Ë¼, ¡¡©£, ¾´¡¿£¡-ó0£, ¾´- ¾«½¡¾.

ຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນເວລາຫລາຍຊົ່ວໂມງ, ອີນັດ ກໍຖືກບອກວ່າ ເພິ່ນໄດ້ຮັບການອະໄພບາບແລ້ວ. ແລ້ວເພິ່ນກໍ “ເລີ່ມຮູ້ສຶກມີຄວາມປາຖະໜາ ເພື່ອຄວາມ ຜາສຸກຂອງບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ” (ອີນັດ 1:9). ເພິ່ນໄດ້ຂຽນວ່າ: “ແລະ ... ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ສວດອ້ອ ວອ ສຸດຄວາມພາກພຽງ ແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າຕາມຄວາມ ປາຖະໜາຂອງເຈົ້າ, ເພາະສັດທາຂອງເຈົ້າ.” (ຂໍ້ທີ 12). ຂໍໃຫ້ສັງເກດເຫັນສິ່ງຈຳເປັນສາມຢ່າງ ທີ່ມາກ່ອນພອນທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ນັ້ນຄື: ຄວາມປາຖະໜາ, ຄວາມພາກພຽງ, ແລະ ສັດທາ.

ໃນການເທສະໜາຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບສັດທາ, ແອວມາກໍສອນ ວ່າສັດທາສາມາດເລີ່ມດ້ວຍ “ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຊື່ອ” ຖ້າເຮົາຈະ “ໃຫ້ຄວາມປາຖະໜານີ້ເກີດຜົນໃນ [ຕົວເຮົາ]” (ແອວມາ 32:27).

ຄຳສອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຖິງຄວາມປາຖະໜາອີກເລື່ອງໜຶ່ງ, ໂດຍສະເພາະທີ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຄວນເປັນຄວາມ
ປາຖະໜາທີ່ສູງສຸດຂອງເຮົາກໍເກີດຂຶ້ນໃນປະສົບການຂອງກະສັດຂອງຊາວເລມັນທີ່ໄດ້ຮັບການສອນຈາກ
ອາໂລນຜູ້ສອນສາສນາ. ເມື່ອຄຳສອນຂອງອາໂລນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເພິ່ນມີຄວາມສົນໃຈ, ກະສັດໄດ້ຖາມວ່າ, “ຂ້າ
ພະເຈົ້າຈະເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະເກີດຈາກພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ ມີຊີວິດນິລັນດອນນີ້?” (ແອວມາ
22:15). ອາໂລນໄດ້ຕອບວ່າ: “ຫາກທ່ານປາຖະໜາສິ່ງນີ້, ... ຫາກທ່ານຈະກັບໃຈຈາກບາບທັງ
ໝົດຂອງທ່ານ, ແລະ ໝອບກາບຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະອົງດ້ວຍສັດທາ,
ໂດຍເຊື່ອວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮັບ, ເມື່ອນັ້ນທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມຫວັງຊຶ່ງທ່ານປາຖະໜາ” (ຂໍ້ທີ 16).

ກະສັດກໍໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ແລະ ໃນຄຳສວດອ້ອນວອນທີ່ມີພະລັງເພິ່ນໄດ້ປະກາດວ່າ, “ຂ້າພະອົງ
ຈະຖິ້ມບາບຂອງຂ້າພະອົງ ທັງໝົດເພື່ອຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ ... ແລະ ລອດໃນວັນສຸດທ້າຍ” (ຂໍ້ທີ 18).
ດ້ວຍຄຳໝັ້ນສັນຍານັ້ນ ແລະ ການສະແດງຄວາມປາຖະໜາທີ່ສູງສຸດຂອງເພິ່ນ, ຄຳສວດອ້ອນວອນ
ຂອງເພິ່ນກໍຖືກຮັບຕອບຢ່າງມະຫັດສະຈັນ.

ສາດສະດາ ແອວມາ ໄດ້ມີຄວາມປາຖະໜາຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະປະກາດການກັບໃຈຕໍ່ຜູ້ຄົນທັງປວງ, ແຕ່ເພິ່ນກໍ
ໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າເພິ່ນບໍ່ຄວນຈະປາຖະໜາເງື່ອນໄຂທີ່ພະລັງນີ້ຈະຮຽກຮ້ອງ ເພາະເພິ່ນໄດ້ສະຫລຸບວ່າ,
ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງທ່ຽງທຳ ... ປະທາ ໃຫ້ມະ ຸດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເຂົາ, ບໍ່ວ່າມີ ຈະເປັ ໄປ
ເພື່ອຄວາມຕາຍ ຫລື ເພື່ອຊີວິດ (ແອວມາ 29:4). ໃ ທຳນອງດຽວກັນນີ້, ໃນການເປີດເຜີຍ ໃນສະໄໝໃໝ່
ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າຊົງປະກາດວ່າ ພຣະອົງຈະພິພາກສາຄື ທັງປວງຕາມວຽກງາ ຂອງເຂົາ,
ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຈເຂົາ (see D&C 137:9).

ເຮົາພ້ອມແລ້ວບໍ່ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະຜູ້ພິພາກສານິລັນດອນຂອງເຮົາວາງເງື່ອນໄຂຄວາມສຳຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້
ໄວ້ກັບສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາແທ້ໆ?

ພຣະຄຳພິຫລາຍໆຂໍ້ກໍກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາທາງດ້ານສິ່ງທີ່ເຮົາສະແຫວງຫາ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ
ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງໃນຕອນຕົ້ນຈະພົບພຣະອົງ, ແລະ ບໍ່ຖືກປະຖິ້ມ (see D&C 88:83).

ຈິ່ງສະແຫວງຫາຂອງປະທານທີ່ດີທີ່ສຸດຢ່າງຕັ້ງໃຈຈິງ (see D&C 46:8). ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງ
ພາກພຽງ ຈະພົບ (see 1 ນິໄສ 10:19). ຈິ່ງມາຢູ່ໃກ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະ ມາຢູ່ໃກ້ກັບເຮົາ,
ຈິ່ງສະແຫວງຫາພຣະອົງຢ່າງພາກພຽງ ແລະ ເຮົາຈະພົບພຣະອົງ. ຂໍ ແລະ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ເຄາະ ແລະ
ພຣະອົງຈະເປີດມື ໃຫ້ເຮົາ (D&C 88:63).

ການປັບຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາໃໝ່ເພື່ອຈະໃຫ້ລະດັບຄວາມສຳຄັນສູງສຸດຕໍ່ສິ່ງທີ່ເປັນນິດນິລັນດອນບໍ່
ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍ. ເຮົາທຸກຄົນກໍຖືກລ້ຽງໃຫ້ປາຖະໜາສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຝ່າຍໂລກທັງສີ່ຢ່າງ ດັ່ງ ຊັບສິນ,
ຊື່ສຽງ, ຄວາມຫຍິ່ງ, ແລະ ອຳນາດ. ເຮົາອາດປາຖະໜາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ເຮົາບໍ່ຄວນຍົກເອົາມັນໄວ້ໃຫ້
ເປັນລະດັບຄວາມສຳຄັນທີ່ສູງສຸດຂອງເຮົາ.

ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມປາຖະໜາສູງສຸດທີ່ຈະຄອບຄອງຊັບສິນບັດກໍຕົກຢູ່ໃກ້ກັບດັກຂອງວັດຖຸຍົມ.
ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຄຳຕັກເຕືອນທີ່ວ່າ: “ຢ່າສະແຫວງຫາຂອງມີຄ່າ ຫລື ສິ່ງໄຮ້ປະໂຫຍດຂອງໂລກນີ້”
(ແອວມາ 39:14; ຢາໂຄບ 2:18).

ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຊື່ສຽງ ຫລື ອຳນາດຄວນເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງ ໂມໂຣໂນ ຫົວໜ້ານາຍທະຫານຜູ້ກ້າຫານ,
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ ເພື່ອສະແຫວງຫາ ອຳນາດ ຫລື ກຽດຕິຍົດຂອງໂລກ (ແອວມາ 60:36).

ເຮົາຈະພັດທະນາຄວາມປາຖະໜາແນວໃດ? ໜ້ອຍຄົນຈະມີປະສົບການດັ່ງທີ່ໄດ້ກະຕຸ້ນໃຈຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຊື່
ອາໂລ ຣາວສະຕີ,³ ແຕ່ປະສົບການຂອງລາວກໍສອນບົດຮຽນທີ່ລຳຄ່າກ່ຽວກັບການພັດທະນາ
ຄວາມປາຖະໜາ. ຕອນທີ່ນາຍຣາວສະຕີນຳລັງໄປຢ່າງຫລິ້ນທີ່ເຫວເລິກໂກງ ທີ່ພາກໃຕ້ຂອງລັດຢູທາ,
ຫີນກ້ອນໃຫຍ່ນ້ຳໜັກ 800 ປອນ (360 ກິໂລ) ກໍໄດ້ເລື່ອນຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະ ໄດ້ທັບແຂນເບື້ອງຂວາ
ຂອງລາວ. ລາວໄດ້ພະຍາຍາມດຶງຕົວເອງໃຫ້ຫລຸດອອກຈາກກ້ອນຫີນເປັນເວລາຫ້າມື້ທີ່ໂດດດ່ຽວ.
ເມື່ອລາວເກືອບຈະຍອມແພ້ ແລະ ຍອມຮັບຄວາມຕາຍ ລາວໄດ້ນຶກເຫັນພາບຂອງຊາຍນ້ອຍ
ອາຍຸສາມປີຄົນໜຶ່ງທີ່ແລ່ນໄປຫາລາວ ແລະ ລາວກໍໄດ້ອູ້ມເດັກຊາຍຄົນນັ້ນຂຶ້ນດ້ວຍແຂນ
ເບື້ອງຊ້າຍຂອງລາວ. ລາວເຂົ້າໃຈວ່ານີ້ຄືພາບຂອງລູກຊາຍຂອງລາວໃນອະນາຄົດ ແລະ
ກໍມີຄວາມແນ່ໃຈວ່າລາວສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປໄດ້, ລາວເລີຍໄດ້ມີຄວາມກ້າຫານພໍທີ່ຈະເຮັດສິ່ງ

ໃດໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຊ່ອຍເອົາຊີວິດຂອງຕົນໄວ້ກ່ອນລາວຈະໝົດກຳລັງ. ລາວໄດ້ຫັກກະດູກສອງຂໍ້ ໃນແຂນເບື້ອງຂວາທີ່ຖືກກ້ອນຫີນທັບ ແລະ ແລ້ວໄດ້ເອົາມິດມ້ອຍທີ່ລາວມີຕັດແຂນຂອງຕົນ.

ແລ້ວລາວຮວບຮວມກຳລັງຢ່າງໄປເຖິງ 5 ໄມ (8 ກິໂລແມັດ) ເພື່ອໄປຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ.⁴ ນີ້ຊ່າງເປັນ ຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງພະລັງຂອງຄວາມປາຖະໜາທີ່ໃຫຍ່ຫລວງແທ້ໆ! ເມື່ອເຮົາຫລຽວເຫັນພາບທີ່ເຮົາ ສາມາດຈະກາຍເປັນໄດ້, ແລ້ວເຮົາຈະມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ມີພະລັງອັນຈຳເປັນທີ່ຈະລົງມືກະທຳ ຫລາຍຂຶ້ນ.

ເຮົາສ່ວນຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ປະສົບການແສນສາຫັດຂະໜາດນີ້, ແຕ່ເຮົາທຸກຄົນກໍຈະປະເຊີນໜ້າກັບ ສິ່ງທີ່ຈະຂັດຂວາງຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ນຳໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງນິລັນດອນຂອງເຮົາ. ຖ້າຄວາມປາຖະໜາ ທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ພໍ, ມັນຈະກະຕຸ້ນໃຈເຮົາໃຫ້ຕັດ ແລະ ຄວັດຕົວເຮົາເອງໃຫ້ຫລຸດພົ້ນ ຈາກການຕິດແສດ ແລະ ບາບອື່ນໆທີ່ບົບບັງຄັບ ແລະ ລະດັບຄວາມສຳຄັນຕ່າງໆທີ່ຂັດຂວາງ ຄວາມກ້າວໜ້າ ິລັ ດອ ຂອງເຮົາ.

ເຮົາຄວນຈຳໄວ້ວ່າ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຊອບທຳຈະບໍ່ເປັນເລື່ອງຕື່ນໆ, ຮ້ອນໃຈໄຮ້ຄວາມຄິດ, ຫລື ເປັນເລື່ອງຊົ່ວຄາວ. ມັນຕ້ອງເປັນເລື່ອງທີ່ຈິງຈັງ, ບໍ່ຫວັ ໄຫວໄປມາ, ແລະ ຖາວອນ . ດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ ເຮົາຈະສະແຫວງ ຫາສິ່ງທີ່ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ ເພື່ອເຮົາ “ຈະເອົາຊະນະຄວາມຊົ່ວ [ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ] ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດບາບ.”⁵ ນັ້ນເປັນການຕັດສິນໃຈ ທີ່ເປັນສ່ວນຕົວ. ແອວເດີ ງວ ເອ ແມັກສະແວວ ໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ເມື່ອຜູ້ຄົນຖືກບັນຍາຍວ່າ ‘ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາບາບ,’ ມັນກໍເປັນເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນ ຜູ້ຕ້ອງຕັດສິນໃຈຢ່າງຮອບຄອບທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຜິດພາດເຫລົ່ານັ້ນສູນຫາຍໄປໂດຍການ ເຕັມໃຈ “ທີ່ຈະຖິ້ມບາບ [ຂອງເຂົາເຈົ້າ] ທັງໝົດເພື່ອຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.”

“ສະນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາຢ່າງບໍ່ລິດລະ, ຕາມການເວລາກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະກາຍເປັນໃນທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບໃນຊ່ວງນິລັນດອນ.”⁶

ເຖິງແມ່ນວ່າການບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາບາບນັ້ນກໍສໍາຄັນ, ແຕ່ຊີວິດນິລັນດອນຍັງຮຽກຮ້ອງອີກ
ຫລາຍກວ່ານັ້ນ. ເພື່ອຈະສໍາເລັດຈຸດໝາຍປາຍທາງນິລັນດອນຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຕ້ອງປາຖະໜາ ແລະ
ພາກພຽນທາຄຸນສົມບັດທີ່ຈໍາເປັນໃນກາ ກາຍເປັ ຜູ້ຄົ ິລັ ດອ . ຍົກຕົວຢ່າງ, ຜູ້ຄົ ິລັ ດອ
ໃຫ້ອະໄພທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ ຄວາມຜາສຸກຂອງຄົນອື່ນເໝືອຂອງຕົນເອງ.
ເຂົາເຈົ້າຮັກລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າທຸກໆຄົນ. ຖ້າວ່ານີ້ເບິ່ງຄືວ່າຈະຍາກເກີນໄປ---ແນ່ນອນວ່າມັນ
ບໍ່ເປັນເລື່ອງງ່າຍສໍາລັບເຮົາຈັກຄົນເລີຍ ---ແລ້ວເຮົາຄວນຈະເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະ
ມີຄຸນສົມບັດດັ່ງນີ້, ແລະ ອ້ອນວອນຫາພຣະບິດາທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ເພື່ອທູນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຕໍ່
ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຮົາ. ພຣະຄໍາພີມໍມອນສອນເຮົາວ່າເຮົາຄວນ “ສວດອ້ອນວອນ ພຣະບິດາ
ດ້ວຍສຸດພະລັງຂອງໃຈ, ເພື່ອ [ເຮົາ] ຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກນີ້, ຊຶ່ງພຣະອົງປະທານໃຫ້ທຸກຄົ
ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ” (ໂມໂຣໄນ 7:48).

ຂ້າພະເຈົ້າຈະບິດຄໍາປາໄສດ້ວຍຕົວຢ່າງສຸດທ້າຍຂອງຄວາມປາຖະໜາທີ່ຄວນເປັນລະດັບຄວາມ
ສໍາຄັນທີ່ສູງສຸດສໍາລັບຊາຍ ແລະ ຍິງທຸກໆຄົນ---ສໍາລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ແຕ່ງງານແລ້ວ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງເປັນໂສດ.
ທຸກຄົນຄວນປາຖະໜາ ແລະ ສະແຫວງຫາຢ່າງພາກພຽນ ເພື່ອຈະໄດ້ມີການແຕ່ງງານຕະຫລອດ
ຊີວິດນິລັນດອນ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ແຕ່ງງານໃນພຣະວິຫານແລ້ວຄວນເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຮັກສາການແຕ່ງງານນັ້ນໄວ້.
ຜູ້ທີ່ຍັງເປັນໂສດຄວນປາຖະໜາການແຕ່ງງານໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພະຍາຍາມຈົນສຸດຄວາມສາມາດ
ເພື່ອຈະໄດ້ສິ່ງນັ້ນ. ເຍົາວະຊົນ ແລະ ຄົນໜຸ່ມສາວຄວນຕ້ານທານທີ່ຈະເຮັດຕາມຄວາມຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງ
ທາງການເມືອງ ແຕ່ເປັນຄວາມຄິດທີ່ຜິດພາດທາງນິລັນດອນ ທີ່ບໍ່ໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຖືຕໍ່ຄວາມສໍາຄັນ
ຂອງກາ ແຕ່ງງາ ແລະ ກາ ມີລູກ.⁷

ບັນດາຜູ້ຊາຍທີ່ຍັງເປັນໂສດ, ຂໍໃຫ້ທ່ານໄຕ່ຕອງເຖິງການທ້າທາຍໃນຈິດໝາຍສະບັບນີ້ຂອງນ້ອງສາວ
ໂສດຄົນໜຶ່ງ. ນາງໄດ້ຂຽນອ້ອນວອນເພື່ອ “ທິດາຜູ້ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະແຫວງຫາຄູ່ຊີວິດ
ຜູ້ມີຄຸນຄ່າດີພໍຢ່າງຈິງໃຈ, ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າ ຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນຕາບອດ ແລະ ສັບສົນວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ຮັບ
ຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫລື ບໍ່ທີ່ຢາກຈະສະແຫວງຫາທິດາຜູ້ປະເສີດຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ຂອງເຮົາ
ແລະ ຄົບຫາເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໃຈຈະເຮັດ ແລະ ຮັກສາພີ ທະສີ ຍາອັ ສັກສິດໃ ພຣະວິຫາ ຂອງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ນາງໄດ້ລົງທ້າຍຈົດໝາຍວ່າ: “ຍັງມີຊາຍໂສດແຫ່ງໄພພິນຍຸກສຸດທ້າຍຫລາຍໆຄົນໃນທີ່ນີ້ ທີ່ເພິ່ງພໍໃຈຈະອອກທ່ຽວຫລິ້ນຢ່າງມ່ວນຊື່ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະມີການຜູກມັດກັບ ຜູ້ຍິງຄົນໃດເລີຍ.”⁸

ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າບັນດາຊາຍໜຸ່ມທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາຢ່າງກະຕືລືລົ້ນຄວນຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ ຕື່ມວ່າ ຍັງມີຍິງສາວຫລາຍຄົນທີ່ມີຄວາມປາຖະໜາການແຕ່ງງານ ແລະ ມີລູກທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແຕ່ສິ່ງນີ້ມີ ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກວ່າຄວາມປາຖະໜາອາຊີບ ຫລື ຊື່ສຽງເດັ່ນອື່ນໆ. ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງຈຳເປັນຕ້ອງ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຊອບທຳທີ່ຈະນຳເຂົາເຈົ້າໄປສູ່ຊີວິດນິລັນດອນ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈິ່ງຈຳໄວ້ວ່າຄວາມປາຖະໜາກຳນົດລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງເຮົາ, ລະດັບຄວາມສຳຄັນ ກຳນົດກາ ເລືອກຂອງເຮົາ, ແລະ ກາ ເລືອກຂອງເຮົາກຳນົດກາ ກະທຳຂອງເຮົາ. ນອກເໜືອໄປຈາກນີ້, ມັນແມ່ນການກະທຳ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົານັ້ນເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຄົນທີ່ເຮົາຄວນເປັນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພື່ອນທີ່ແທ້ຈິງ, ຄູສອນທີ່ມີພອນສະຫວັນ, ຫລື ເປັນຜູ້ທີ່ມີສິດຈະມີຊີວິດ ັລ ດອ .

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊຶ່ງຄວາມຮັກ, ຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງເປັນໄປໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າສວດອ້ອນວອນວ່າ ຍິ່ງໄປກວ່າສິ່ງອື່ນໃດໝົດ, ເຮົາຈະປາຖະໜາ ທີ່ຈະກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະສາມາດກັບຄືນໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງອີກ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມສຸກທີ່ສົມບູນຄົບຖ້ວນຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Ray Cox, interview by author, Aug. 1, 1985, Mount Pleasant, Utah, confirming what he told me in Provo, Utah, circa 1953.

2. See Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–14; “SelfPropelled Task Force,” *National Guardsman*, May 1971, [back cover]; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film produced by Southern Utah University, 2002).
3. See Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. See *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 211.
6. Neal A. Maxwell, “According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, Nov. 1996, 22, 21.
7. See Julie B. Beck, “Teaching the Doctrine of the Family,” *Liahona*, Mar. 2011, 32–37; *Ensign*, Mar. 2011, 12–17.
8. ຈົດໝາຍ, ວັ ທີ 14 ເດືອ ກັ ຍາ 2006.